

Vänsterpress om Ukraina-kriget i augusti 2022

Kriget har nu pågått i 6 månader och något slut kan ännu inte skönjas. Alla större dagstidningar och TV/Radio har ägnat ganska stor uppmärksamhet åt detta. Flera har också försökt att summera det som hänt. Men den svenska vänsterpressen har varit mycket tyst, trots att det borde vara dags att analysera och sammanfatta skeendet fram tills dags dato. Hittills är det dock bara tidningen *Offensiv* som försökt med något i den stilen.

Eftersom den svenska vänsterpressen inte har särskilt mycket att erbjuda så har vi här kompletterat med två artiklar från utländsk press, dels ett solidaritetsuttalande, dels en artikel av den ryske socialisten Boris Kagarlitskij, översatt från den australienska tidningen *Links*.

Innehåll

International Viewpoint	1
<i>Solidaritet med ukrainskt och ryskt motstånd mot kriget</i>	1
Internationalen	2
<i>Bomben mot Dugin</i>	2
Links International Journal of Socialist Renewal	3
<i>Dumhet, förräderi eller fortsätta som vanligt?</i>	3
Offensiv	5
<i>Ett halvårs krig har förändrat världen</i>	5

Lästips

[Ukraina mot avgörande eller dödläge?](#) (artikelsamling)

Kagarlitskij: [”Folk kommer inte att kämpa för den här regimen”](#) och [Putins krig går sämre än det verkar](#)

Taras Bilous: [Varför jag gör motstånd mot den ryska invasionen](#). (ukrainsk socialist)

[Moldavien i stor fara](#) (artikelsamling)

[Problemet Donbas](#) (Ryssland försöker stärka sin ställning i ockuperade områden)

Ilja Jasjin, fängslad rysk oppositionell: [Första tecknen på missnöje bland befolkningen redan märkbara](#)

[Rysk soldat som deltagit i invasionen av Ukraina: Jag ser inget som rättfärdigar detta krig](#)

International Viewpoint

Solidaritet med ukrainskt och ryskt motstånd mot kriget

Uttalande från Fjärde Internationalens 37:e ungdomsläger

International Viewpoint, 7 augusti 2022

Efter ett möte denna vecka med ukrainska och ryska socialister i färd med att besegra den ryska invasionen av Ukraina uttalar vi, aktivister samlade vid det trettiosjunde internationella revolutionära ungdomsläget i solidaritet med Fjärde internationalen i Vieuve (Frankrike), mellan den 23 och 29 juli 2022, vårt motstånd mot Rysslands imperialistiska krig i Ukraina.

Rysslands fullskaliga invasion av Ukraina den 24 februari 2022 innebär en klar upp-trappning av det krig som pågått i landet sedan 2014. Målet är att tillgodose rysk expansionism. Det har resulterat i en mängd krigsförbrytelser och brott mot mänsklig-heten, tiotusentals ukrainare har redan blivit dödade, 15 miljoner har tvingats lämna sina hem och av dem har många flytt utomlands. Ett omedelbart tillbakadragande av de ryska trupperna är nödvändigt för att få ett slut på lidandet och trygga det ukrainska folkets demokratiska självbestämmande.

Vi uttalar vår solidaritet med Ukrainas folk, som är offer för denna omotiverade attack och stödjer deras motstånd mot invasions- och ockupationsmakten. Vi står också solidariska med det motstånd mot kriget som ryska aktivister gett uttryck för, där många tvingats fly utomlands för att undkomma Putin-regimens auktoritära styre. Vi påminner Europa om att den regimen hyllas av många rörelser inom den extremhöger, som varit på uppgång på kontinenten.

Vi kräver att den utlandsskuld som Ukraina har till Väst och internationella finansiella institutioner som Internationella valutafonden och Världsbanken avskrivs. Den skulden har bara bidragit till att stärka ett nyliberalt välde av kapitalistisk ackumulation i Ukraina på bekostnad av landets arbetarklass. Att frigöra dessa tillgångar skulle bidra till att underlätta Ukrainas motstånd mot det ryska angreppet och till att återuppbygga landet utan inblandning av nyliberala marknader i Väst.

Hittills har sanktionerna varit inriktade mot en begränsad skara inom den härskande klassen i Ryssland och klart ineffektiva för att få stopp på kriget.

Dessutom fortsätter västliga företag att sälja militära komponenter till Ryssland. Vi är för expropriering av de ryska miljonärernas tillgångar i utländska banker och att de används för att återuppbygga Ukraina och stödja krigets offer. Detta fordrar ett inter-nationellt register över förmögenheter, ett sådant register vore ett första nödvändigt steg mot att införa någon som helst meningsfull beskattning av kapitalisterna i våra egna länder och låta dem betala för den ekonomiska och sociala kris, som kriget i Ukraina förvärrat samtidigt som det lett till än mer svindlande profiter för kapitalis-terna på områden som energi och vapenhandel.

Vi tackar våra ukrainska kamrater från Sotsialnyi Ruch för att de tagit sig tid att komma till detta läger och delge oss sina erfarenheter. Vi kommer att förbli solidariska med dem och våra ryska kamrater i kampen för att så mycket som möjligt bidra till ett nederlag för den ryska invasionen och för att återuppbygga ett självständigt och

demokratiskt Ukraina. Vår förhoppning är att våra kontakter och diskussioner under och efter detta läger ska bidra till att skapa en värld fri från militära block och alla nykoloniala relationer.

29 juli 2022

Översättning: Björn Erik Rosin

Internationalen

Bomben mot Dugin

Håkan Blomqvist

Internationalen 25/8 2022

Kanske var det bara som Anna Lena Laurén skriver (*DN* 22 augusti), att bomben i Moskva mot hatpredikanten Aleksandr Dugin (se *Internationalen* nr 27 "Fascistisk ideolog bakom storryska fantasier")¹ riktades mot ett oskyddat mål. Putins makthavare är vanligen väl bevakade. Men bomben som dödade dottern i den bil de båda skulle färdas i, sänder en rysning genom nomenklaturen. De ryska invasionstrupperna i Ukraina strider med Sankt Georg-korset på uniformen, det forna ryska tsardömets symbol, och med Putins uttalade mål att återställa det tsaristiska imperium som Lenins bolsjeviker hade mage att upplösa.

Men tsardömet innehöll inte bara Ukraina utan även terrorismen. Den organiserade politiska terrorismens centrum under tsartiden var inte Mellanöstern utan Ryssland. Narodnikerna och Socialrevolutionärerna utvecklade egna kommandon för att avrätta polischefer, fängelse-direktörer, officerare och höga beslutsfattare – inklusive tsaren själv 1881. Särskilt deltog många kvinnor som spanare och bombtillverkare men också i direkta terroraktioner. I ett autokratiskt förtryckarsamhälle utan demokratiska möjligheter återstod för många bara kulor och dynamit – med stor sympati från en plågad bondebefolkning och undertryckta demokrater.

Många dömdes till döden och än fler till avlägsna straffkolonier. När den så kallade shesterkan – sex dömda kvinnliga terrorister med Maria Spiridovna i spetsen – transporterades med tåg till Sibirien i början av 1900-talet förvandlades färden till en triumfresa där folkmassor vid varje uppehåll hälsade de dömda med bröd och salt.

Även i det beskedligare Sverige kunde de ryska terroristerna hyllas som när den socialdemokratiska partikongressen 1904 hurrade för mordet på den ryske generalguvernören Nikolaj Bobrikov i Finland.

Så dagens alltmer despotiska ryska oligarkregim har all anledning att oroa sig för terroristisk renässans – och dömer regimmotståndare oavsett anklagelse på löpande band för just "terrorism". Det hela kan mycket väl utvecklas i ett "som man ropar får man svar". Det är inte bara Putinregimen som kan gå i tsaristisk barndom, det kan även motståndare.

Lästips, mer om Aleksandr Dugin:

Artikeln "Alexandr Dugin och fascism på vänsterkanten" i [Vart går Ryssland? Olycksbådande ideologiska tendenser](#)

[Den Duginska fascismen sveper över Ryssland](#) (*Expo*-artikel)

¹ Ingår i [Vänsterpress om Ukraina-kriget i juli 2022](#)

Links International Journal of Socialist Renewal

Dumhet, förräderi eller fortsätta som vanligt?

Boris Kagarlitskij

Links 5 augusti 2022 (ursprungligen publicerad i [Russian Dissent](#))

”Dumhet eller förräderi?”, frågade statsdumans deputerade Pavel Miljukov 1916, när den ryska tsaristiska armén retirerade inför tyskarnas anfall och gav upp stad efter stad längs gränsen i väster. Lite mer än 100 år senare hör vi exakt samma utrop från inhemska patrioter, som klagar på att antingen någon hemlig fiende eller inkompetent person – som på något sätt har nått maktens högsta positioner – är ensam ansvariga för nederlagen under kriget mot Ukraina. Tyvärr kunde de patriotiska kommentatorerna varken då eller nu inse att huvudorsaken till nederlagen inte är personer på vissa poster utan systemet självt, som oundvikligen och givetvis faller samman.

De som uteslutande bedömer de aktuella händelserna utifrån teknisk synvinkel kan inte förstå varför beslut som verkar självklara, och till och med borde ha tagits för längesedan, inte har utfärdats eller genomförts. Men orsaken till detta sakernas tillstånd är i själva verket lätt att förstå. I sitt tal sa Miljukov att staten vägrade vidta de nödvändiga åtgärder som hans patriotiska deputeradekamrater i statsduman krävde. ”Regeringen”, sa han, ”hävdar envist att organisera landet betyder att organisera en revolution, och den föredrar medvetet kaos och desorganisation.” Nu upprepar sig situationen. Den nuvarande regeringen kommer inte att göra något som går mot dess sociala, ekonomiska och politiska intressen, med andra ord de personers och grupper intressen för vars sak kriget förs. Utan dessa intressen skulle den nuvarande militära operationen aldrig ha inletts, med tanke på att den ur teknisk synvinkel har varit uppenbart meningslös redan från de första dagarna. Kriget inleddes på basis av inhemska politiska allianser, som sedan dess har blivit hopplöst förvirrade. Men eftersom motsättningarna har tvinnats ihop ännu hårdare är det nu inte möjligt att i ett slag bara hugga av den gordiska knuten.

Novorossijas hjälte Igor ”Strelkov” Girkin är rasande på att det ryska civilsamhället inte har mobiliserats. Men hur kan en regim mobilisera civila om själva dess existens i årtal helt och hållet har varit beroende av befolkningens passivitet? Antikrigsrörelsens svaghet och regeringens oförmåga att väcka samhället har exakt samma orsak: det ryska folket är knappt mer än en massa människor som lever i huvudsak privata liv. Varje framgångsrikt försök att väcka dem ur denna tröghet skulle rasera den masspsykologiska grund som gör Putins system möjligt. Och hur skulle å andra sidan en sådan bedrift ens kunna utföras efter flera decenniers styre av tjuvarnas oligarki, som har övervakat hela industrins undergång och sammanbrott, och det i en sådan omfattning att inte ens den nuvarande 200.000 man starka armén kan beväpnas tillfredsställande? Dessutom måste soldater livnäras, kläs, förses med ammunition och transporteras. Men så visar det sig också, att varthelst man tittar finns det (precis som under Första världskriget) problem, obalans, flaskhalsar.

Sanktionerna gör saker och ting ännu värre. Bilfabriker stänger ner, transportfordonsproduktionen har halverats. Det finns inga tillgängliga siffror på försvarsproduktionen eftersom de är hemligstämplade, men att döma av liknande industrier finns det inte heller där någon grund till optimism.

Varför klaga på tjänstemännens och militärens inkompetens när det är uppenbart att det inte finns några lämpliga som kan ersätta den nuvarande personalen? Om det kliver fram en framgångsrik militär eller administrativ ledare så utgör de automatiskt ett hot, inte bara mot de högsta tjänstemännen i sina departement, utan också mot Putin personligen. Det är trots allt en annan grundläggande princip för regimen: ”Om inte Putin, vem?” Högre tjänstemän har blivit

oersättliga, resultatet av en medveten strategi att på konstgjord väg orsaka brist på kunnig personal. För man kan helt enkelt inte tillåta att det finns synliga, ljusa eller åtminstone urskiljbara siffror som kan väcka positiva känslor hos något större antal människor i detta land. Den främste ledaren och hans följe måste förbli oumbärliga, annars kan de bli ersatta. Därför blir varje möjlig efterträdare på högre nivå ett allvarligt politiskt problem och ett hot mot regimen stabilitet. Poängen här är inte ens att peka på regimen negativa kvaliteter, som liberala publicister har gjort i många år, utan bara att förklara hur systemet gör varje förändring så oerhört svår och överhuvudtaget oönskad.

I viss mening är tillståndet i det moderna Ryssland ännu värre än under tsarismens dagar, där klassstrukturen upprätthölls med motsvarande institutioner, inom vars ramar det fortfarande gick att ta en del beslut. I Putins Ryska federation har alla institutioner krossats. Det finns inte längre någon enväldig monarki med strikta regler för tronföljden, och procedurer för att utse och avsätta högre tjänstemän. I politisk mening kan vår nuvarande stat knappast ens kallas diktatur, eftersom såväl en fungerande auktoritär regim som en demokrati behöver fungerande institutioner. Många av de som klagade på den snabba inskränkningen av resterna av demokratiska friheter i vårt land under de senaste tre åren, har inte lagt märke till att det under denna tid inte heller har byggts upp någon mer eller mindre ordnad auktoritär regim. Staten har fallit ihop till en despotisk regering, där all makt har samlats i händerna på en snäv klick som snarare vägleds av sina rädslor, önskemål eller stämningar än några politiska eller ekonomiska förpliktelser. Till och med en stor del av oligarkin, för att inte tala om kapitalistklassen i sin helhet, är utesluten från beslutsfattandet. Och det är helt uppenbart att detta tillstånd inte kan vidmakthållas under någon längre tid. Men till och med på kort sikt har det redan lett till att styrelseskicket har fallit samman.

Patriotiska bloggar är fyllda av klagomål om att armén och regeringen har tillkännagivit den ena eller andra åtgärden, men inte uppfyller sina löften. Därför hörs återigen de vanliga ropen om "förräderi". Men var finns alla dessa förrädare som har grävt ner sig på maktens alla nivåer? Ingen kan namnge dem, helt enkelt för att de inte existerar.

De förkunnade strategierna förverkligas inte, men inte på grund av att de har saboterats, utan för att de är omöjliga att genomföra. Och inte för att man inte har försökt. Låt oss till exempel påminna om de upprepade uttalandena från militärer och politiker som lovade "angrepp på beslutsfattande centrum". Och nu frågar Strelkov och hans likasinnade hotfullt: "Var finns dessa angrepp?" Det utdelas i själva verket hela tiden slag, och det har det gjorts sedan första dagen. Det blir helt enkelt inga resultat: grupper av sabotörer som skickas för att mörda ukrainska ämbetsmän fångas och tillintetgörs, missiler och flygplan som angriper Kiev skjuts ner – låt oss inte glömma att den ukrainska huvudstaden (tillsammans med Moskva) på sovjettiden var en av flera städer i Sovjetunionen som hade maximalt skydd mot alla tänkbara angrepp, inklusive kärnvapenattack. Och även om en hel del föll sönder och gick fel under självständighetsåren, så har den ukrainska militären och specialstyrkorna under de 8 år som har gått sedan den öppna konfrontationen mellan de två staterna inleddes, lyckats ordna upp saker och ting medan deras ryska kollegor helt enkelt fortsatte att stjäla skamlöst.

Putins armé är beredd att slå till mot lager, förstöra vägar och broar och bränna ner oljeanläggningar. Det har den gjort sedan krigets första dagar. Men det visar sig att "världens näst största armé" har begränsad tillgång till missiler, som därmed inte kan slösas bort på vilka mål som helst. Men utan en välorganiserad underrättelsetjänst eller tydlig strategi avfyras ändå dyra missiler mot helt olämpliga mål. Genom bristen på samordning ljuger tjänstemännen inte bara om vad som händer, utan de blir också hela tiden förvirrade om sina lögnar och motsäger sig själva. När militären inte förstår krigets uppgifter men ändå ständigt sparkas på av centralregeringen och avkrävs bevis på aktivitet, så bombar den helt enkelt bostadsområden. Utrikesministeriet går med på att upphöra med bombardemanget av Odessa

för att arrangera exporten av spannmål (som Ryssland är lika intresserad av som Ukraina) och minska på trycket från sanktionerna, bara för att få se militären börja beskjuta Odessas hamn med raketer. Inget av detta är resultatet av medvetet bedrägeri, inte ens sjuklig dumhet, utan bara ett tecken på att ingen har samordnat militärens och diplomaternas arbete på statlig nivå.

Skälen till dessa och andra misslyckanden är inte förräderi eller dumhet (inte för att höga ryska ämbetsmän har gjort något särskilt smart på senare år) utan de beror på systemets sönderfall. Under den nuvarande regimen går de inte att hejda och det är ödesdigert. För att göra saker och ting ännu värre, så förvärras situationen bara av försöken att komma på något nytt.

Under förhållanden av despotiskt kaotisk kontroll kan det inte vara på något annat sätt. Det som patriotiska lekmän uppfattar som makthavarnas obeslutsamhet och inkonsekvens är i själva verket en oförmåga att handla på något annat sätt. Systemet har blivit föråldrat och faller samman framför våra ögon. Och i detta avseende är jämförelsen med 1916 i allra högsta grad tillämplig.

Översättning: Göran Källqvist

Offensiv

Ett halvårs krig har förändrat världen

Per-Åke Westerlund

Offensiv 24/8 2022

Det är nu sex månader sedan Ryssland invaderade Ukraina. Utan något slut i sikte är resultatet idag över 50 000, kanske 100 000 dödsoffer, 14 miljoner på flykt och totalförstörda städer i Ukraina.

Hela världen har förändrats, politiskt, militärt och de stora effekterna på tillgången till livsmedel och energi, samt på ekonomin. (Foto: Wikimedia Commons, mvs.gov.ua / CC 4.0).

Den största övergripande effekten är skärpningen av de interimperialistiska motsättningarna. Det andra kalla kriget mellan USA-imperialismen och Kinas imperialism har skärpts ytterligare efter den brutala påminnelsen om att krig och militära incidenter kan stå på dagordningen.

Västmakterna militariserar kraftigt, enbart EU-länderna har beslutat om att öka sina militära utgifter med över 2 000 miljarder kronor. Nato har mångdubblat sin truppnrvaro i Europa och fått ansökningar om medlemskap från Sverige och Finland.

”Ukrainas krig är vårt”, deklarerar statsminister Magdalena Andersson, vars regering har följt andra Västmakter i spåren och skickat flera omgångar vapen.

I Ryssland har krigets brutalitet sin motsvarighet i ökad repression som har tvingat all opposition under jord, i exil eller i fängelse. Med de många och hårda sanktionerna har Västmakterna, åtminstone på kort sikt, gett Putin möjlighet att beskriva kriget som ett anfall mot alla ryssar.

Den ryska fullskaliga invasionen av Ukraina föregicks av en rad varningar från Västmakternas underrättelsetjänster, men åstadkom ändå en chockvåg världen runt den 24 februari.

Redan i april, efter 7,5 veckors krig, tvingades Kreml ge upp försöket att ockupera huvudstaden Kiev och större delen av landet. Ukrainas militära motstånd och de ryska truppernas totala avsaknad av stöd hos befolkningen var avgörande.

Läget i kriget just nu:

- Den ryska offensiven i Donbass (Luhansk och Donetsk) har närmast stannat av efter erövringen av Severodonetsk och Lysychansk i början av jul, som innebar att ryska trupper tog kontroll över hela Luhanskregionen. Framryckningen mot städer i Donetsk-regionen som kontrolleras av Ukraina – särskilt Bachmut och Avdiivka – går dock mycket långsamt.
- Ukraina har sedan en månad tillbaka planerat en offensiv i söder, i regionen och staden Cherson. De broar som binder samman ryska trupper på båda sidor av floden Dnepr har bombats sönder.
- Kraftiga explosioner ägde rum den senaste veckan i ryska baser på Krim. Ukrainas regering har dementerat att den ligger bakom, något som militära experter betvivlar. Drönare och sabotage ligger troligen bakom.
- Bomber har träffat byggnader vid Europas största kärnkraftverk, Zaporizjzja, som kontrolleras av ryska trupper. Båda sidor har anklagat varandra.

Med omkring 200 döda soldater per dag på båda sidor är kriget redan dödligare, och även längre, än 75 procent av alla krig sedan början av 1800-talet (enligt The Correlates of War Project, rapporterat i Washington Post).

Alla prognoser pekar på ett långvarigt krig. Ingenta sidan kan backa eller ens återgå till de förhandlingar som fördes i mars. Putin inledde kriget som en slags ”bestraffningsaktion”, men målet för de ryska trupperna är nu att hålla den femtedel av Ukraina som har erövrats. Dessa regioner ska kopplas till Ryssland via medborgarskap, rubeln, internet, skolsystem med mera, samtidigt som många rapporter tyder på svår nöd i dessa områden.

Lika lite kan Västmakterna eller Ukrainas regering acceptera en uppgörelse utan ryska reträtter. ”Västerländska beslutsfattare verkar ha nått enighet om kriget i Ukraina: konflikten kommer att hamna i ett långvarigt dödläge, och så småningom kommer ett försvagat Ryssland att acceptera ett fredsavtal som gynnar USA och dess NATO-allierade, såväl som Ukraina”, konstaterar en artikel i amerikanska Foreign Affairs.

Från att ha gett stöd till Ukraina att stå emot invasionen, har särskilt Bidens regering trappat upp sitt militära stöd med sikte på en militär seger för Ukraina. Defensiva vapen som antitankmissilen Javelin, kompletteras med offensiva sådana. Sju olika artillerisystem från EU-länder har anlänt. Den 8 augusti kom den hittills största sändningen från USA, med ammunition till det avancerade Himars raketartillerisystem som har anlänt i sommar.

Hittills har USA sänt vapen för 25 miljarder euro, enligt Institutet för världsekonomi i Kiel. USA överväger också att sända stridsflyg, något som tidigare har fått nej.

”Vår hjälp gör en verklig skillnad på marken”, kommenterade USA:s försvarsminister Lloyd Austin. På hemliga läger i Storbritannien utbildas 10 000 ukrainska soldater, rapporterar Dagens Nyheter.

Ukrainas regering har under hela kriget väddat till Västmakterna om militärt stöd. I veckan höll president Zelenskyj toppmöte med FN:s generalsekreterare António Guterres och Turkiets president Erdogan. Den senare står med ett ben i vardera lägret efter avtal med Putin om utökad handel. Erdogan deltog också i förhandlingarna om export av spannmål från Ukraina. Blockaden sedan krigets början har orsakat både svält och extrema prisökningar. Att ett antal fartyg har kunnat lämna hamnarna betyder inte att krisen är över.

Många faktorer kan ännu påverka kriget. Att frontlinjen i princip står stilla trots omfattande artilleribeskjutning beror på att båda sidor behöver återhämtning. De ryska trupperna har problem med nyrekrytering och stridsmoral (vad de strider för) samtidigt som de stora mängderna förstört materiel måste ersättas. Ukraina behöver utbilda sin trupper i nya vapensystem och är ovana att strida offensivt.

Det finns fortfarande stora risker för att kriget trappas upp, genom desperata metoder av endera parten. Båda sidor varnar redan för kemiska vapen och till och med kärnvapen, liksom för användning av minor som dödar civila.

Det ukrainska folket har rätt att försvara sig mot den ryska invasionen och själva bestämma Ukrainas framtid. Vägen framåt är en oberoende organisering av arbetarklassen och lokalsamhällena för att bilda väpnade försvarskommittéer, organisera distribution av förmödenheter osv. Det finns ingen lösning som bygger på det nuvarande kriget, med den ukrainska regeringen knuten till USA:s och västvärldens imperialism på ena sidan och på den andra den ryska imperialismen. Varje vapenvila eller avtal, vilket har visat sig sedan 2014, kommer att vara tillfällig och bygga upp för nya krig. Regeringen under Zelenskyj står inte på arbetarnas sida, med nya attacker mot fackliga rättigheter som genomförts under kriget. Det finns ett behov av internationalistiska appeller till arbetare och soldater, med betoning på minoriteters rättigheter, mot regeringarna och ett system som orsakar detta krig.

I Europa kan priset för att kapa banden till rysk olja och gas bli mycket högt, med ekonomisk kris och energibrist i vinter. Det kan öka trycket för att det måste bli ett fredsavtal i Ukraina och därmed riskera att splittra Västmakternas allians.

Avsaknaden av en stark arbetar- och fredsrörelse är en annan viktig faktor som gör att kriget kan fortsätta. I många länder har vänsterpartier kapitulerat och accepterat ökade militärutgifter, inklusive vapen till Ukraina.

Men arbetare och unga kan inte stödja något av de imperialistiska blocken eller regeringarna. Det är motsättningarna mellan dessa, som är inbyggda i det kapitalistiska systemet, som leder till krig.

Kamp mot kriget och dess förödande effekter på alla plan är att betona internationalism, att arbetare har gemensamma intressen och en kamp för demokratisk socialism mot krigshetsare och diktaturer.

22 miljoner människor hotas av svält på Afrikas horn

Enligt FN:s livsmedelsprogram hotas 22 miljoner människor av svält på Afrikas horn till följd av den dödliga kombinationen av fyra års torka (den värsta torkan på 40 år), krig, stigande vatten- och matpriser samt otillräckliga hjälp och biståndsinsatser.

I början av året varnade WFP för att 13 miljoner människor i Etiopien, Kenya och Somalia hotades av svält och vädjade till regeringarna världen runt.

Men det dröjde innan några stöd och hjälp kom och efter att regnet även uteblev i mitten av året och Ukrianakriget, hotar antalet som hotas att drabbas av svält att öka till minst 22 miljoner människor i de tre länderna på Afrikas horn.